

Så vi har taget masser af konkrete skridt. Men det var bare i Mandelaånden, for vi troede på, at det var en klogere vej end den krig, som hr. Troels Lund Poulsen har været med til at slippe løs, som indtil videre har kostet 100.000 irakere livet, og som med garanti vil føre til mange, mange flere ulykker i Irak end det, vi har set.

Kl. 22.05

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Tak for den meget klare konstatering til sidst om, at den her krig vil føre til flere dødsfald end under Saddam Hussein. Det er jo en meget stærk beskyldning at komme med: at i forhold til det, der er sket nu, er Saddam Hussein at foretrække. Det står jo lysende klart nu, at Enhedslisten sådan set mener, at Saddam Hussein var at foretrække i stedet for den befrielse, der er sket af Irak.

Men det internationale samfund vågnede op til dåd, efter at Enhedslisten havde gået foran i mange, mange år. Og når vi når op på siden af Enhedslisten, er det så ikke på sin plads, at Enhedslisten også vågner op til dåd og gør en indsats i stedet for bare at konstatere: Nu ønsker vi ikke at gøre mere, vi ønsker at forhandle med Saddam Hussein?

I hvor lang tid mente Enhedslisten, at man skulle forhandle med Saddam Hussein? Hvor mange år skulle man have gjort det endnu? Var det 10 år mere? Var det 20 år mere? Hvad er tids-horisonten ifølge hr. Frank Aaen? Hvornår skal man sige, at nu er nok nok?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er det velkendt, at hvis man har en dårlig sag, kan man jo starte med at forvrænge modstanderens synspunkter. Det, jeg gjorde opmærksom på, var, at hr. Troels Lund Poulsens krig indtil videre har kostet 100.000 irakere livet. Det var ikke noget som helst forsvar for drabet på de mange tusind, der døde under Saddam Hussein.

Det er en underlig måde hele tiden at prøve at beklukke os, altså at vi skulle være positive eller have støttet Saddam Hussein, når det faktisk, da Vesten støttede Saddam Hussein, var os, der protesterede, og det har det været hele tiden. Vi har bekæmpet Saddam Hussein med alle de midler, vi havde.

Vi var bare ikke enige i, at krig var et godt middel. Det, der er mest forstemmende, er, at hr.

Troels Lund Poulsen kan blive ved med helt uanfægtet at sige, at det at gå i krig var den bedste løsning på problemerne i Irak. Jeg mener, at det er relativt voldsomt, når man bare siger, at den linje, hr. Troels Lund Poulsen har peget på med 100.000 døde og med en helt ufattelig kaotisk situation i Irak, bare skulle være den eneste rigtige.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er ikke overraskende at høre ordførertalen fra hr. Frank Aaen og Enhedslisten, som jo med sædvanlig ræson siger, at det er en ulovlig krig, og at den hviler på et løgnagtigt grundlag osv. Den historie har vi hørt mange andre gange, og den skal jeg nok lade være at trætte med.

Men jeg vil gerne spørge ordføreren: Hvad er egentlig alternativet til den aktion, der blev sat i værk i 2003 i Irak? For det var altså sådan, at man gennem år og dag havde forsøgt med dialog og demokrati og samtale og forhandling, våbeninspektører ind, våbeninspektører ud osv. Ingenting skete der med det folkeretlige, så folk kunne komme til at bo i et mere trygt land i Irak dengang. Der var stadig væk massive drab. Man skønner jo, at 300.000 kurdere er blevet dræbt ved giftgasangreb i Irak under Saddam Hussein-styret, og det er trods alt tre gange som mange som de 100.000, ordføreren nævner.

Men jeg vil gerne spørge ordføreren: Hvad var alternativet?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

For det første synes jeg stadig væk, at Dansk Folkepartis repræsentant går meget let hen over, at det altså var giftgas leveret af Vesten, der blev brugt af Saddam Hussein. Mens der var larmende tavshed her i Folketinget, da det skete – intet parti gjorde noget alvorligt herinde, i hvert fald ikke de såkaldt ansvarlige partier – så var det Enhedslistens folk og forgængere, der stod på Slotspladsen og protesterede mod Saddam Hussein. Sådan er fakta bare.

Hvad er så alternativet? Det har jeg nævnt en gang, og jeg takker for lejligheden til at sige det igen. Det er den måde, hvorpå apartheidregimet blev væltet i Sydafrika, hvor vi i årevis og stadig væk med venstrefløjen i spidsen og med højrefløjen modstræbende imod, men til sidst med, fik understøttet demokratibevægelserne i Sydafrika og fik skabt en politisk bevægelse og et internationalt pres på apartheidregimet, så fik vi